

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 1033 Juda 7

CFARË DUHET TË BËJNË BESIMTARËT NË DITËT E BRAKTISJES

Pasi ka përshkruar braktisjen që do të vijë dhe femohuesit që do të shfaqen në kishë, Juda përmend shtatë gjëra që duhet të bëjnë besimtarët në ditë si këto që ne jetojmë sot.

“Por ju, shumë të dashur, duke ndërtuar veten tuaj mbi besimin tuaj shumë të shenjtë, duke u lutur në Frymën e Shenjtë,” [Juda 20].

“por ju shumë të dashur” – ai po u flet besimtarëve, të dashurve të Zotit. Cfarë mund të bëjmë ne sot?

1. “duke ndërtuar veten mbi besimin tuaj shumë të shenjtë”. Të ndërtosh veten tënde mbi besimin shumë të shenjtë do të thotë të studiosh Fjalën e Zotit. Bindja ime e plotë është se meqënëse Perëndia na dha 66 libra, Ai do që ne t’i studiojmë të gjithë e jo vetëm Gjonin 3, Gjonin 14, apo pasazhe të tjera të preferuara. Disa grupe studimi kalojnë gjithmonë të njëjtat libra: Gjonin, Romakët, ndoshta Efesianët dhe nuk harrojnë as Zbulesën. Mos më keqkuptoni, të gjithë këta libra janë të rëndësishëm. Po përse u përket 62 librave të tjerë? Përse nuk i studiojmë të gjithë? Të dashur miq, nëse doni të ndërtoni veten tuaj mbi besimin shumë të shenjtë, ju duhet të studioni të gjithë Fjalën e Zotit. Ju nuk mund të ndërtoni një shtëpi pa bërë më parë themelet. Shtëpisë i duhen vënë disa trarë që të mbajnë catinë dhe pastaj do t’ju duhet një cati, muret anësorë dhe suvaja nga brenda. Në Fjalën e Zotit mund t’i gjeni të gjitha këto. Ja, pra se cfarë duhet të bëjmë në ditët e braktisjes.

Si Pjetri ashtu edhe Pali i nxitën besimtarët të studionin Fjalën e Zotit në ditë të tilla. Pali shkroi në këngën e tij të mjelmës: “Mundohu të dalësh përpara Perëndisë si i sprovuar, si punëtor që nuk ka pse të turpërohet...” (2 Tim. 2:15). Dhe në kapitullin tjetër, Pali thotë se i gjithë Shkrimi është frymëzuar nga Perëndia. Miqtë e mi, streha që kemi këto ditë si fëmijë të Perëndisë është Fjala e Zotit.

Arsyeja pse shumë njerëz bien rrugës është sepse fara (që është Fjala e Zotit) ka rënë në mes të gurëve. Ajo nuk është rrënjosur thellë. Për aq kohë sa nuk studioni Fjalën e Zotit, nuk futeni në tokën e pasur dhe të mirë, nuk keni për t'u bërë kurrë një bimë e shëndetshme dhe e fortë. Nuk ka për të kaluar shumë, kur do të shkeleni nga të tjerët dhe dielli do t'ju djegë. Ju nuk do të jeni në gjendje të rezistoni në ditë të tilla.

Pjetri në letrën e tij të dytë, duke shkruar për braktisjen thotë: “Ne e kemi edhe më të vërtetuar fjalën profetike, të cilën bëni mirë ti kushtoni kujdes, si një kandil që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe ylli i dritës të lindë në zemrat tuaja, duke ditur së pari këtë: që asnjë profeci e Shkrimit nuk është objekt i interpretimeve të veçanta.” (2 Pje. 1:19-20). Ju nuk mund të nxirrni nga konteksi i Biblës një, apo dy vargje dhe të mendoni se keni njohuri të mira të Biblës. Është tragjedi të ndërtohet një sistem doktrine të bazuar mbi disa vargje të veçanta që janë nxjerrë nga Shkrimi.

Kjo më kujton historinë e presidentit Linkoln, kur një piktor po i bënte një portret. Artisti i thoshte Linkolnit të lëvizte vazhdimisht në mënyrë që të gjente një kënd, ku të mos dukej pucra në fytyrën e tij. Më në fund, pasi e kishte rregulluar ashtu sic i pëlqeu tha: “Z. Linkoln, si dëshiron të të pikturoj?” Linkolni tha: “Më pikturo kështu sic jam – me gjithë pucrën.”

Të dashur miq, padyshim që në Fjalën e Zotit ka pjesë të cilat nuk ju pëlqejnë t'i lexoni. Ka pjesë që mund t'ju shkelin në kallo dhe që do të donit t'i shmangnit. Por, sot është e nevojshme që ne të ndërtojmë veten tonë mbi besimin shumë të shenjtë, sepse këto janë ditët e braktisjes.

Shprehja “mbi besimin shumë të shenjtë” nuk i referohet besimit tuaj personal. Përkundrazi, ky është besimi, trupi i së vërtetës që na është dhënë në Fjalën e Zotit. Kur erdhi kisha në ekzistencë, kjo quhej doktrina e apostujve. Në lidhje me këtë Mayor thotë:

“Besimi këtu quhet “shumë i shenjtë”, sepse vjen tek ne nga Perëndia, na e zbulon Atë dhe me anë të tij njeriu bëhet i drejtë dhe i aftë për të mundur botën.”

2. “Duke u lutur në Frymën e Shenjtë”. Juda na jep këshillën e dytë se çfarë duhet të bëjmë në ditët e braktisjes. Fjala “Frymë” në greqisht është *pneuma*, që është përkthyer shpesh

“Shpirt”. “Duke u lutur në Shpirtin e Shenjtë” është një frazë e pazakontë që shfaqet vetëm një herë në Shkrim. Në letrën drejtuar Efesianëve, Pali përmend veshjen e gjithë armatimit të Perëndisë, dhe çdo pjesë e armatimit është për mbrojtje me përjashtim të dy mjeteve. Një armë ofensive është “duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimi në Frymën, duke ndenjtur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtoret” (Efes. 6:18). Arma e dytë ofensive përmendet në vargun 17: “dhe shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë.” Pikërisht këtë shkruan edhe Juda. Së pari, duhet të ndërtojmë veten në besimin shumë të shenjtë, pastaj duhet të lutemi në shpirt.

Miqtë e mi, ne kemi nevojë për një stërvitje me shpatë. Kjo do të thotë se ne duhet të dëgjojmë së pari Zotin, para se Ai të na dëgjojë ne, për shkak se mund të themi plot gjëra të marra. Ne duhet të marrim shpatën e Frymës, për shkak se duhet të ndërtohem në besim – ne duhet të mësojmë ta përdorim atë shpatë.

Lutja në Frymën e Shenjtë ndryshon nga lutja ku ti i dorëzon Zotit një listë me kërkesa ku i thua: “Më jep, më jep, më jep.” Mos më keqkuptoni, peticioni, sic quhet në teologji është një pjesë e lutjes. Por, ne nuk duhet të harrojmë lavdërimin dhe adhurimin. Lutja jonë duhet të përfshijë adhurim dhe lavdërim ndaj Zotit të gjithpushtetshëm. Dr. Earl Radmacher tregon për një takim lutjeje që kishte drejtuar në kishën ku ishte pastor. Takimi i lutjes kishte qenë pothuajse i vdekur, ashtu sic janë, fatkeqsisht, shumica e takimeve të lutjes. Ato duhet të jenë centrali i vërtetë elektrik i trupit të kishës, por zakonisht nuk janë kështu. Një natë, Dr. Radmacher shpalli se nuk do të bënin asnjë kërkesë, por do të falenderonin dhe lavdëronin Zotin për gjithcka që Ai kishte bërë për ta. Dr. Radmacher tha se ai ishte takimi më i shkurtër i lutjes që kishin bërë ndonjëherë. Është për t’u cuditur se për sa pak gjëra e falenderojmë Zotin dhe sa pak lavdërime i japim Atij! Gjithsesi, kërkesat janë të rëndësishme dhe lutja që përfshin ato është një shërbesë e vërtetë. Kur u kërkoi të krishterëve në Romë të luteshin për të, Pali tha: “Dhe ju bëj thirrje, o vëllezër, për Zotin tonë Jezu Krisht dhe për dashurinë e Frymës, të luftoni bashkë me mua në lutje te Perëndia për mua.” (Rom. 15:30). Fjala “luftoj” në greqisht është *agonize*. Ne duhet të lutemi në këtë mënyrë.

Të lutesh në Frymën e Shenjtë do të thotë të lutemi me anë të Shpirtit të Shenjtë. Ne duhet të varem tek Ai. Tek Romakët 8:26, Pali shkroi: “Kështu, pra, edhe Fryma na ndihmon në dobësitë tona,

sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona, sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyr për ne me psherëtima të patregueshme.” Ne në fakt nuk dimë se për çfarë të lutemi. Ne jemi si fëmijët e vegjël. Fëmijët kur shkojnë në dyqane kërkojnë edhe gjërat që nuk u bëjnë mirë. Kur shikoj mendoj: “Pikërisht kështu lutemi edhe ne.” Ne jemi si fëmijë të vegjël. Shpesh themi: “Zot, dua këtë – Zot, më jep edhe atë.” Perëndia nuk na jep gjithmonë gjërat që duam. Përse vallë? Sepse kur lutemi kështu, nuk po lutemi në Frymë. Ne duhet të mësojmë ta lejojmë Frymën e Shenjtë të ndërhyjë për ne.

Para disa vitesh një misionar më dërgoi një kryq të vogël në të cilin ishte gdhendur një përkufizim i lutjes: “Lutja është Fryma e Shenjtë që flet tek besimtari nëpërmjet Krishtit, dhe i drejtohet Atit.” Ky është një përkufizim i mirë i lutjes.

Të dashur miq, ne duhet të mësojmë të lutemi. Nuk është për t’u cuditur që dishepujt pasi kishin dëgjuar Zotin Jezus të lutej dhe duke menduar për lutjet e tyre të vogla e të pavlera thanë: “Zot, na mëso të lutemi.” (shih Luka 11:1). Shumë prej nesh kanë nevojë të mësojnë që të lutën, por sot ka shumë pak udhëzime në lidhje me këtë. Megjithatë, ne duhet të mësojmë të lutemi me të vërtetë në këto ditë të braktisjes.

“Ruhuni në dashurinë e Perëndisë, duke pritur mëshirën e Zotit tonë Jezu Krisht, për jetën e përjetshme.” [Juda 21].

Ky varg na jep edhe dy këshilla të tjera në lidhje me faktin se çfarë duhet të bëjmë ne si besimtarë në kohën e braktisjes.

3. “Ruhuni në dashurinë e Perëndisë”. Ne duhet të pranojmë se Zoti e do besimtarin. Ne pamë tashmë se Juda u drejtohet besimtarëve me termin “shumë të dashur”. Më lejoni të përsëris – kjo nuk nënkupton që ai i do, apo se ata e duan Judën, por se ata janë shumë të dashurit e Perëndisë. Ju nuk mund ta pengoni Zotin t’ju dojë, edhe pse mund të hapni një cadër apo të ngrini një cati në mënyrë që të mos ndjeni ngrohtësinë e dashurisë së Zotit. Juda thotë: “Qëndroni në rrezet e dashurisë së Zotit.” Lejojeni dashurinë e Tij të rrjedhë furishëm në jetën dhe zemrën tuaj. Kjo është një nevojë e madhe për këto ditë.

4. “duke pritur mëshirën e Zotit tonë Jezu Krisht, për jetën e përjetshme.” Kam takuar njëherë një profesor teologjie, të cilit i kërkoja të predikonte në kishën, ku shërbeja. Dikush më tha se ai besonte me të vërtetë në rrëmbimin e kishës. Kështu që hëngra drekë

me të dhe i bëra këtë pyetje specifike: “A beson në ardhjen e afërt të Krishtit?”

“Po” - tha ai.

“Ku mbështetesh kur thua se Zoti do ta nxjerrë jashtë kishën e Tij? Ku mbështetesh kur thua që ne do të largohemi në kohën e Rrëmbimit?”

Mjaft i sigurtë ai tha: “Unë u shpëtova për shkak se Perëndia më ofroi mëshirë dhe kur Ai të më nxjerrë jashtë kësaj bote në kohën e Rrëmbimit, sërish kjo do të ndodhë me anë të mëshirës së Tij.”

Kjo është një përgjigje e mirë dhe sqaron të gjitha dyshimet e pikëpamjes së tij për rrëmbimin e kishës.

Miqtë e mi, sic e kemi parë, mëshira e Zotit është fakti që Zoti kujdeset dhe interesohet sot për ty. Ai është i pasur me mëshirë. Ai ishte aq në merak për ty, saqë të zgjati mëshirën e Tij dhe të shpëtoi me anë të hirit të Tij.

Vini re se cfarë thotë Juda: “duke pritur mëshirën”. Fjala “pritur” në greqisht është fjala *prosdechomai*, që do të thotë të “presësh për dicka”. Zoti Jezus dëshiron që ne të jetojmë me një qëndrim pritje për kthimin e Tij. Në kohën e Rrëmbimit, unë pres që të largohem nga kjo botë, dhe shpresoj që kjo do të ndodhi ndërsa jam ende gjallë. Por, unë do të largohem nga kjo botë, për shkak të mëshirës së Tij dhe jo për shkak të faktit se kush jam. Nëse do të varej tek fakti se kush jam nuk do të arrija të largohesha nga kjo botë.

Kam qenë njëherë në një studim mbi teorinë e rrëmbimit të pjesshëm. Domethënë vetëm ata që ishin shumë të shenjtë do të arrinin të largoheshin nga toka në kohën e Rrëmbimit. Ata ishin një grup i mrekullueshëm njerëzish. Duke folur me disa prej tyre, vecanërisht me drejtuesit, më thanë qartë se prisnin që të largoheshin në kohën e Rrëmbimit për shkak se ishin supershpirtërorë, por mua m’u krijua përshtypja se nuk ishin të sigurtë për mua. Epo, dua t’u them atyre dhe gjithë të tjerëve se kur Zoti ta nxjerrë jashtë kishën e Tij, edhe unë do të bëj pjesë në atë grup ju pëlqen, apo jo sepse po pres për mëshirën e Zotit Jezus Krisht.

Vini re përkthimin e Dr. Uest për vargun 21:

“Me përkujdesje vigjilente ruajeni veten tuaj brenda sferës së dashurisë së Zotit, duke pritur me besim mëshirën e Zotit Jezus Krisht që të con në jetë të përjetshme.”

“Dhe kini dhembshuri për njëri duke përdorur dallim,”

[Juda 22].

5. “dhe kini dhembshuri”. Studiuesit grek kanë ngritur dyshime për përkthimin e saktë të këtij vargu. Në vend të frazës “duke përdorur dallim”, do të preferoja përkthimin “për ata që janë në dyshim.” Sot, ka shumë njerëz të mirë dhe të sinqertë që janë në dyshim. Ata kanë dyshime të sinqerta dhe ne duhet të jemi të duruar me ta. Në shërbesën time, kam pasur vështirësi për t’u treguar i duruar me disa njerëz. Më kujtohet një grua që erdhi në studimin tonë biblik të mes javës, në kishën ku shërbeja para disa vitesh. Për gjashtë javë rresht ajo vinte tek mua duke më bërë disa pyetje. M’u krijua përshtypja se ajo donte të më zinte në kurth apo të më mashtronte me pyetjet e saj dhe kështu që një natë iu përgjigja aq ashpër sa që u largua menjëherë. Një grua që vinte gjithmonë me të ishte anëtare e kishës sime. Pas kësaj ngjarje, ajo erdhi tek unë dhe më tha: “Pastor ji i duruar me të, sepse është një grua e shkëlqyer. Në fakt, ajo ka marrë pjesë në cdo kult që ekziston në këtë qytet, por tani po përpiqet të largohet prej tyre. A ka mundësi të tregohesh i duruar me të?” Duke njohur të kaluarën e saj, u tregova i duruar me të dhe fillova t’iu përgjigjesha pyetjeve të saj sa më mirë të mundja. Rreth tre muaj më vonë, pranoi Krishtin si Shpëtimtarin e saj. Disa muaj më vonë mora prej saj një letër të mrekullueshme, ku më tregonte se si po e drejtonte Zoti.

Të dashur miq, ne jetojmë në një kohë, ku mbi Fjalën e Zotit hidhen shumë dyshime, sa që duan të besojnë me të vërtetë të përballen me probleme të shumta. Ne do të bënim mirë të ishim të duruar me ta, sepse janë dyshues të sinqertë.

“Por shpëtojini të tjerët me druajtje, duke ia rrëmbyer zjarrit, dhe duke urryer edhe rrobën e ndotur nga mishi.” [Juda 23].

6. Shprehja “por shpëtojini të tjerët me druajtje duke ia rrëmbyer zjarrit” i referohet mëkatarëve që ne i quajmë të pashpresë. Shpëtimi i tyre duket i pamundur. E megjithatë, kam parë disa nga këta njerëz që kanë pranuar Krishtin duke dëgjuar Fjalën e Zotit në radio. Juda na këshillon të mos heqim dorë prej tyre – “shpëtojini të tjerët me druajtje duke ia rrëmbyer zjarrit”. C’deklaratë e jashtëzakonshme!

Tek Zakaria 3:2 lexojmë: “Zoti i tha Satanit: "Të qortoftë ashpër Zoti, o Satan! Po, Zoti që ka zgjedhur Jeruzalemin, të qortoftë

ashpër! A nuk është vallë ky një urë zjarri e shkëputur nga zjarri?” Kur Zoti donte të shpëtonte Jeruzalemin, Ai tha: “Unë po nxjerr një degë nga zjarri.” Sic, duket askush nuk është përtej shpengimit, nëse dëshiron të shpëtohet.

7. “dhe duke urryer edhe rrobën e ndotur nga mishi”. Fjala mish i referohet pjesës psikologjike të njeriut. Asaj pjese që nuk shkon shumë larg. Për shembull, mish i mund të vlerësojë muzikën e mirë, por nuk mund të jetë i pranueshëm për Perëndinë. Janë bërë përpjekje për të gjetur fjalën e duhur për këtë pjesë psikologjike të njeriut. Fjala shpirt nuk është fjala e përshtatshme për të, sepse nuk e shpreh ashtu sic duhet. Disa e quajnë pjesa egoiste e njeriut. Ky nuk është një përkufizim i mirë, sepse disa njerëz janë shumë bujarë edhe pse nuk janë të krishterë. Të tjerë e quajnë ana kafshërore dhe kjo është akoma më keq. Edhe pse këta njerëz në përgjithësi përpiqen të kënaqin natyrën e ulët, ana kafshërore nuk është fjala e duhur. Të tjerë e quajnë atë ana intelektuale, që është më e keqja nga të gjitha. Lange, në komentarin e tij mbi Shkrimin e Shenjtë, përpiqet të përshkruajë në mënyrë të përshtatshme këta njerëz:

“Ai po bëhet mish, krejtësisht mishor ose kafshë. Nëse lejohet që të vazhdojë të eci në këtë rrugë ai nuk do të jetë më njeri, ose më i keqi nga të gjitha krijesat, një kafshë me arsye, por krejtësisht mishor në qëllimet dhe ushtrimet e tij, ose me një arsye që nuk është gjë tjetër vecse shërbëtori i mishit, e cila e bën më të keq se kafsha më e egër –një demon – një natyrë brutale me një zgjuarsia djallëzore me qëllimin e vetëm për të kryer një brutalitet të tillë. Njeriu ka në vetvete edhe anën mbinatyrore, dhe kjo e bën atë rrezikun e tmerrshëm të gjendjes së tij. Me humbjen e kësaj natyre, ose degradimin e saj, ai bie tërësisht në natyrë, ku nuk mund të mbetet i palëvizshëm, si kafsha që nuk “largohet nga banesa që Zoti i ka caktuar në fillim.” Qenia më e lartë, krejtësisht e rënë, zhytet në demonizëm, ku e keqja bëhet zoti i tij, ose sic e ka thënë Miltoni, përfitimi i tij.”

Fakti është se bijtë e Perëndisë duhet të urrejnë “edhe rrobën e ndotur nga mishi.” Perëndia nuk mund të përdorë asgjë që prodhon mish. Cdo gjë që bëj unë në mish është e neveritshme për Zotin. Ai e urren atë. Dhe ne duhet të mësojmë t’i urrejmë gjëra të tilla. Letra e vogël e Judës mbyllet me një bekim të lavdishëm.

“Dhe atij që mund t’ju ruajë nga çdo rrëzim dhe t’ju nxjerrë para lavdisë së tij të paqortueshëm dhe me gëzim, Të vetmit Perëndi të ditur, Shpëtimtarit tonë, i qoftë lavdi, madhështi, sundim dhe pushtet, tani dhe përjetë. Amen.” [Juda 24-25].

Më lejoni t’ju jap një përkthim fjalë për fjalë:

“Atij që është i aftë t’ju ruajë nga cdo rënie dhe t’ju paraqesë para prezencës së lavdisë së tij të panjollë dhe me gëzim të madh, të vetmit Perëndi të ditur, Shpëtimtarit tonë, nëpërmjet Jezus Krishtit, Zotit tonë, i qoftë lavdia, madhështia, fuqia dhe autoriteti, si tani ashtu edhe përgjithmonë.”

Nëse doni ta dini vendin që duhet të ketë Jezus Krishti në jetën tuaj, sidomos në këto ditë braktisjeje, këtu kemi një bekim të mrekullueshëm.

“nëpërmjet Jezus Krishtit Zotit tonë” – Ai është Perëndi. Ai është Zoti ynë. Ai duhet të jetë Zoti i jetëve tona. Atij i duhet dhënë gjithë lavdia. Ne duhet ta lavdërojmë dhe t’i themi se sa i madh, i mrekullueshëm dhe i fuqishëm për të shpëtuar është. Ai është madhështor, mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve. Ai është i fuqishëm. E gjithë fuqia i është dhënë Atij, si në qiell ashtu edhe në tokë. Ky univers nuk ka rrëshkitur nga kontrolli i Tij. I gjithë autoriteti i përket Atij, dhe nëse ju pëlqen apo jo, një ditë ju do të përuleni në gjuhë para Tij.

Në këto ditë braktisje, bijtë e Zotit duhet t’i sjellin lavdi emrit të Jezus Krishtit dhe të përpiqen ta ngrenë Atë lart para kësaj bote mohuese.